

KALMAN KEHTOLAULU

REBECCA NETLEY

BAZAR

Rebecca Netley

KALMAN
KEHTOLAULU

SUOMENTANUT SATU LOITSU

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Satu Loitsu
Englanninkielinen alkuteos *The Whistling*
Copyright © 2021 Rebecca Kelly

ISBN 978-952-376-745-4

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Taitto Keski-Suomen Sivu Oy
Painettu EU:ssa

*Varkain niin kuin kuura ikään
tuo ilmast' raon löysi nyt.
Kalman karttoi, kulki yössä
Ei jälkeäkään jättänyt.*

– TUNTEMATON

ENSIMMÄINEN OSA

1.

1860

Skelthseahin matkaavan laivan kyytiin nousi vain viisi matkustajaa. Minulle vilkuttamassa ei ollut ystäviä eikä sukulaisia, ja ainoan lohdun löysin hyvän villakangastakkini sisältä. Tuuli puhalsi lyijynharmaalta mereltä ja lokkien kirkuna raastoi aamun rauhaa. Kun laiva kiersi luodot ja lähestyi aallonmurtajaa, nostin kapsäkkini ja kuljin muiden perässä kärrynpyörien uurtamaa laituria pitkin.

Minut autettiin kannelle. Alkoi tihuuttaa; vettä ripsi kevyesti, mutta se oli jäätävämpää kuin olisi voinut arvatakaan, ja otin tukea reelingistä aluksen kallistellessa sinne tänne. Kansamatkustajani eivät kohdistaneet minuun ohi-kiitävää silmäystä enempää mielenkiintoa – ja miksi olisivatkaan? Kasvoni ja ulkomuotoni eivät ole erityisen mielinpainuvat – hipiäni ei hehku kukkeana ja unettomat yöt tummentavat silmänalusiani.

Viimeinen matkustaja, varhaiskeski-ikäinen nainen, hymyili minulle ennen kuin katosi kannen alle.

Kansimiehet raahasivat varustelaatikoita laiturilta alukselle, ja meni vielä kolme neljännestuntia ennen kuin laivan moottori alkoi säksättää. Ja kuin merkin saaneena sade yltyi ja alkoi suomia merta.

”Neidin kannattaisi mennä kannen alle säätä pakoon”, kapteeni kehotti.

Mutta vaikka tuulenpuuskat piiskasivat poskiani, halusin pitää kiinni tästä hetkestä vielä hiukkasen pidempään, enkä hakeutunut hyttiin ennen kuin sumu peitti meren ja maa lopulta katosi näkyvistä. Ennen sitä en uskoakseni ollut täysin sisäistänyt päätöstäni. Jopa pakatessani vaatteeni huolellisesti kapsäkkeihin oli tuntunut siltä kuin olisin nähnyt unta. Ystäväni oli katsellut minua makuukamarin ovelta ja puistellut päätään säälivän oloisena.

”Elspeth, oletko varma, että se on viisasta?”, hän oli tiivannut. ”Jättää taaksesi kaikki ystävät? Ja ainoa tuntemasi elämä?”

Mutta minä olin pidellyt kirjettä tiukasti kädessäni – ja antanut sen toimia majakkana pimeydessä. Ystäväni oli huokaissut. Ja minä olin nähnyt Skelthsean sieluni silmin: sen lokiin täplittämät rantakalliot, sen miten aallot murtaisivat kiville ja miten vuorovesi pesisi rantahiekkan kerta toisensa jälkeen.

Sormeni tapailivat medaljonkia, jonka sisällä oli kuva sisarestani. Kaikista menetyksistäni juuri häntä ajattelin eniten, ja mantereen loitotessa kipu palasi yhtä viiltävänä kuin heti tapahtuneen jälkeen.

Hieman myöhemmin laskeuduin kannen alle, mutta itse matkasta muistan vain vähän – ainoastaan sen, että saarta

lähestyessämme kapusin hytistä kannelle katselemaan tapahtumaa.

Minulle oli kerrottu, että Skelthsea oli kaunis, mutta todellisuus salpasi hengityksen. Edessä näkyi valtava kalliojyrkäne, laakea laakso ja korkealla kaartuva harjanne, jonka laella kimmelsivät laskevan auringon viime säteet. Ranta oli täynnä väkeä odottamassa laivan saapumista kirstut, kapsäkit ja käärot valmiina matkatakseen takaisin mantereelle.

Kukkulan laella nökötti muita suurempi talo. Sen katon poikkipäätyjen ympärillä kohosi ja kieppui savua. Otaksuin sen olevan Iskar, josta tulisi nyt kotini. Lyijylasi-ikkunat kehystivät monia sen huoneista sekä sen taakse vähitelten katoavaa aurinkoa, ja talo langetti pitkiä varjoja, joissa piikkiherne ja muut pensaankäppyrät värisivät syksyn koleudessa. Yritin hymyillä, mutta kasvoni olivat jäähmetyneet. Laiva saapui laituriin ja sen moottori vaikenä.

”Oletteko te neiti Swansome, uusi lastenhoitaja?”

Nyökkäsin hänelle, ja esittäytymättä sanallakaan hän kantoi kapsäkkini laivalta ja odotti, kun minut autettiin hanhenkaulojen peittämälle laiturille. Maalla oli lämpimämpää kuin merellä, mutta iltapäivän aurinko oli jo alkanut paistaa lahdenpohjukkaan. Kyläläisten huomio kääntyi minuun, ja he nyökkäilivät ja vilkuilivat minua epävarmasti, kun taas lapset tuijottivat minua avoimen uteliaasti. Lämpötilasta huolimatta useimmat kulkivat avojaloin.

”Tätä tietä.” Mies kulki edeltä.

Yritin pysyä perässä jalat somerikossa lipsuen, kun lähdimme kapuamaan jyrkkää polkua kohti Iskarin maita.

Hallan mustuttamat ruusupensaat kasvoivat villedin ja peitivät rapautuvia kivimuureja. Nuo rajat olivat epäilemättä joskus muinoin olleet värikkäät ja yltäkylläiset, mutta nyt meriruoho ja puuntaimet olivat vallanneet ne, ja minä tulin tietoisiksi hajuista – kalaa, turvesavua ja rippunen jotakin imelää: kanervaa tai piikkihernettä.

”Oletteko asunut täällä pitkään?” kysyin.

”Koko ikäni.” Ja miehen katse vaelsi rannalle, missä oranssit sormet levittäytyivät taivaanrannan poikki.

”Ja oletteko neiti Gilliesin palveluksessa?”

”Kyllä vain, aina kolmetoistavuotiaasta lähtien.”

Linnut kaartelivat jyrkänteen ympärillä ja minä kohotin katseeni; edessäpäin seisoj nainen kiharat ja hameenhelmat tuulessa liehuen. Muutaman tovin tunsin hänen tuijotuksensa, ja sitten matkatoverini jalat jatkoivat jälleen polkua ylöspäin.

Mutkan jälkeen itse talo oli suoraan edessämme, ja nyt näin lahoa sen ulkovuorauksessa ja rapautumisen jälkiä rappauksessa. Katoksen peittämää ovea reunustavat veistokset olivat kuluneet ohuiksi kuin piirustuksen musteviivat.

Sisään päästyämme mies laski matkatavarani lattialle salissa, jonka tulisijassa paloi kitulias tuli, ja nyökäytti päätänsä kohti toista tulisijan äärellä olevista kahdesta suoraselkäisestä tuolista. Istuuduin asianmukaisesti ja kuuntelin hänen saappaidensa kopsetta, kunnes oven kolahdus kertoi hänen poistuneen salista.

Silmäilin huonekalujen himmeää kiiltoa ja joka puolella leijailevaa tomua. Hirvenpäät tuijottivat sokeiin silmiin metsästyssaiheisten taulujen yllä, ja lepattavat lamput loivat

lattialle keltaisia valoläikkiä. Yhdellä seinistä roikkui pieni muotokuva. Nousin ylös ja näin, että maalaus esitti Marya, lasta josta olin tullut pitämään huolta. Siinä hän oli – hie-
man nuorempana kuin minulle lähetetyssä valokuvassa.

Hänen vierellään seiso i hänen kaksoisveljensä. Kasvot, joita kohtalo ei sallisi minun ikinä nähdä.

Tutkiskellessani tytön kasvopirteitä mieleen nousi saamani kirjeen sisältö: hän – kuten minäkin – oli menettänyt kaikki läheisimpänsä. Sitten kuuntelin valtaisa hiljaisuutta, kuvittelin Maryn huoneiden verkostossa tätinsä armoille jätettynä. Tätinsä, ja nyt minun. Silloin tunsin muutakin kuin tuntemattoman talon outouden, hiljaisuuden laatu vaikutti luonnottomalta ja aatosteni reunaan nakersi hienoi-
nen epävarmuus.

Hiljaisuuden rikkoi askelten ääni.

”Neiti Swansome?” Näköpiiriin ilmestyi nainen, jolla oli saarelaisen murteellinen korostus sekä ensimmäinen koko päivänä näkemäni aito hymy. ”Minä olen rouva Lenister, toimin täällä taloudenhoitajana.” Hänen karhea tukkansa oli vangittu tiukasti hilkan alle, ja hänellä oli linnunsilmät syvällä kasvojensa poimuissa. Mutta kaikesta huolimatta hänen silmänsä olivat ystävälliset ja kauniin siniset.

”Oletan, että Angus jätti teidät tänne aivan yksin. Lyön vaikka vetoa, ettei hän edes esitellyt itseään, olenko oikeassa?” Ja tunsin ääreisosiäni alkavan hiljalleen sulaa, kun hän viittoili minua seuraamaan pitkin erästä pitkistä käytävistä, joiden kivisistä pinnoista askeltemme äänet kai-
kuivat. Lihan ja leivän tuoksu levisi käytävään ja tajusin, etten ollut syönyt mitään sitten aamiaisen.

Kävellessämme hän rupatteli taukoamatta.

”Neiti Gillies on pahoillaan, ettei ollut heti teitä tapaa-
massa, mutta hänellä oli tärkeä asia hoidettavanaan vuok-
ralaisten kanssa, ja Mary meni hänen kanssaan. Hän toivoo
tapaavansa teidät myöhemmin, ellette ole liian väsynyt. Sitä
odotellessa hän kehotti minua tarjoamaan teille teetä ja ruo-
kaa näin matkanne jälkeen. Keittiössä on lämpimämpää, jos
teille sopii istua kanssani täällä.”

Tunsin pienen pettymyksen vihlaisun. Halusin kiihkeästi
nähdä minkälaisesta työstä olisin pian vastuussa. Mutta
sanoin, ettei minulla ollut mitään sitä vastaan; tiesin omasta
kodistani, että kylminä päivinä keittiö oli todennäköisesti
koko talon lämpimin paikka.

Keittiö oli suunnattoman suuri. Siellä oli marmoriset
tiskialtaat, valtava liesi, telineessä roikkuvia pannuja ja ka-
sareita, sekä leikkuupöytä jota raidoittivat lukemattomat,
kymmenien huolimattomien veitsien aiheuttamat naarmut
ja uurteet. Kattokoukkuihin oli ripustettu lihaa ja kuivat-
tuja yrttejä.

Teepannusta kohosi hienoinen höyrykiehkura, kun rouva
Lenister kaatoi vettä ja työnsi eteeni muhennoskulhon ja
lautasellisen kylmiä herkkuja. Söin kiitollisena ja kuuntelin
hänen puheitaan vain puolella korvalla.

”On hyvä, että olet täällä. Mary totisesti tarvitsee lasten-
hoitajaa.”

”Miten kauan edellisen lähdöstä on?”

”Jaa, Hettie?” Naisen huulet pingottuivat hieman. ”Nyt
parisen kuukautta, mutta aina ei ole helppo löytää korvaa-
vaa työntekijää. Kovin moni ei halua jättää Edinburghin

hyörinää taakseen ja vaihtaa sitä tšekäläiseen elämään.”
Hänen katseensa mittaili minua uteliaasti.

”Hettie valitsi huonon ajan lähteä”, sanoin. ”Mary epäilemättä suree edelleen äitiään.”

”Kyllä vain. He kumpikin surivat.”

”Olin tolaltani, kun kuulin Williamin kuolleen. Kuinka kauan sitten he menettivät hänet?”

”Parisen viikkoa Hettien lähdön jälkeen.”

”Neiti Gillies ei maininnut kirjeissään, miten hän kuoli.”

Rouva Lenister veti leikkuulautaa lähemmäs ja alkoi kuoria omenoita. Hän oli vaivaantuneen oloinen. ”Eikö? No, se oli onnettomuus, mutta pelkäänpä, ettei rouva halua meidän puhuvan Williamista.”

Kummastelin sitä. Isän kuoltua Clara ja minä muistelimme häntä usein keskustellessamme; se aiheutti kipua, mutta oli myös jotenkin lohdullista. Ehkä Williamin kuolemasta puhuminen aiheutti täällä liikaa ahdistusta. Tunsin entistä enemmän myötätuntoa Marya kohtaan.

”Näytätte huolestuneelta, neiti Swansome. Työnnä täällä pitäisi olla helppo. Mary on tottelevainen lapsi.”

Päätin, että olin kuulustellut rouva Lenisteriä riittävästi. Panin merkille yksityiskohtia keittiöstä: ikkunoihin ja seinille kerääntynyt vesihöyry valui raitoina niitä pitkin ja katossa oli tumma läikkä, jonka laitamilla kasvoi vihertävää hometta.

Juodessani teetä puhuimme matkastani ja hiukan siitä, missä päin Edinburghia olin asunut. Kun olin juonut kuppini tyhjäksi, hän ehdotti, että näyttäisi minulle tien makuuhuoneeseeni.

Hän käveli edelläni ja opasti minua talon läpi ja ylös portaikkoja, jonka moniruutuisen ikkunan prismat vangitsivat syysauringon säteitä. Kulkiessamme rouva Lenister kertoi minulle talon rakenteesta. Seinissä oli paneelit, ja matot olivat paikoin kuluneet niin ohuiksi, että niistä näki läpi. Olin kuvitellut enemmän: rakennuksen, jonka matot olivat pehmeämmät, valot kirkkaammat ja ilmapiiri lämpimämpi.

Vaikka pöydillä oli öljylamppuja, niiden epäröivä valo hädin tuskin sipaisi hämärää. Oli haudanhiljaista, ikään kuin edes ilma ei olisi rohjennut päästää ääntäkään, ja joka askeleella kuvittelin kaksosten naurun kiirivän käytävillä ja kaikuvan portaikoissa, kun he olivat hippasilla postket punottaen. Ajattelin poikaa, joka ei enää elänyt, joka makasi tuoreessa haudassa saarella.

Hiljaisuus oli läpikotaista, kuin järkytyksestä raskasta.

Lopulta saavuimme käytävän päähän, mistä kapeat portaat johtivat seuraavaan kerrokseen.

”Mitä tuolla ylhäällä on?”

”Entiset lastenhuoneet. Hettie ja lapset nukkuivat siellä.” Hän heilautti epämääräisesti kättään ja piti pikkuruisen tauon. ”Hettien lähdettyä siirsimme kaiken alakertaan.”

”Ja missä Williamin huone on nyt? Onko kaikki jo pakattu pois?”

”William nukkui tuolla siivessä”, hän sanoi ja osoitti ovea. ”Se pidetään nyt lukittuna.”

”Lukittuna?” toistin.

”Tämä on vanha rakennus, ja paikoin lattiat alkavat lahota”, hän sanoi selitykseksi, ”mutta te olette täällä ja

kaipaatte varmasti lepoa.” Hän ohjasi minut vastapäiseen huoneeseen.

Hän oli varmaankin huomannut järkyttyneen ilmeeni ja pudisti päätään. ”Se ei ollut onnettomuuden syy, neiti Swansome.” Mutta hänen olemuksensa paljasti, ettei hän aikonut sanoa enempää.

Makuuhuoneessani kaikki pinnat kiilsivät ja tulisijassa oli turvekeko odottamassa sytyttämistä, ja kapsäkkini oli laskettu sängyn jalkopäähän.

”Greer on tehnyt hyvää työtä”, hän sanoi, ja yht’äkkiä minut valtasi uupumus.

”Kiitoksia”, sanoin, ”ja kiitos teestä.”

Hän epäröi, astahti silmänräpäystä myöhemmin lähemmäs ja sulki oven perässään.

”Mary-neiti”, hän valikoi sanansa huolella. ”Hän on kokenut kauhean paljon. Kertoiko neiti Gillies teille? Mary ei ole puhunut kertaakaan veljensä kuoleman jälkeen.”

”Mitä tarkoittatte?”

”Ei sanaakaan. Ei yhtä ainuttakaan Williamin kuoltua.”

”Onko hän mykkä?” tunsin tyrmistyksen pistoksen. Neiti Gillies ei ollut maininnut asiaa.

Saatoin aistia hänen vaivautuneisuutensa. ”Mutta älkää ottako hänen hiljaisuuttaan henkilökohtaisesti; hän on samanlainen kaikille.”

”Hän varmaan suree edelleen.”

”Juuri niin. Sitä se on”, rouva Lenister sanoi helpottuneena. Ja sitten, jotensakin tyytyväisen oloisena hän kietoi esiliinansa tiukemmin ympärilleen ja väläytti minulle pikaisen hymyn. ”Jos kaipaatte, olen alakerrassa. Syömme seitsemältä.”

Kun hän oli poistunut, istuin vuoteella raajat väsymyksestä raskaina ja yritin tarrautua siihen hetkeen; mutta tunsin itseni puolityhjäksi ja ajattelin Edinburghia. En enää tiennyt kuka tai mikä olin, ainoastaan sen että olin jättänyt ikuisesti taakseni henkilön, joka olin ollut.

Pysyin aloillani puolihämärässä, joka ennakoi päivän laskua ja hengitin Iskarin uutta outoa ilmaa.

Kaivoin laukustani neiti Gilliesin lähettämän valokuvan – joka oli nyt hiukan reunoilta käpertynyt – ja tuijotin sitä. Kuvassa oli kaksoset ja Hettie; kukaan heistä ei hymyillyt kameralle. Olin kuluttanut viime viikkoina niin paljon aikaa tutkien heidän kasvojaan, että tunsin ne läpikotaisin, mutta palasin Maryn kuvaan ja yritin upottaa saamani uuden tiedon hänen piirteisiinsä.

Katseeni kohdistui hänen suuhunsa, jolle äänettömyys antoi uuden muodon. Hettie seiso lasten takana silmät tummina ja älykkäinä, hiuskiehkura poskelle valahtaneena. Tutkiessani kuvaa tarkemmin huomasin, että kuvan pinta oli pilalla – että jokin vika kehitettäessä oli jättänyt Williamin kuvan hiukan tummemmaksi ja epäterävämmäksi kuin sisarensa.

Vavahdin – oli kuin pelkkä kuvakin olisi enteillyt tulevaa murhenäytelmää.

2.

Heräsin seuraavana aamuna aaltojen kohinaan soraikossa ja talon yllä kaartelevien lakkien kirkunaan; aurinko levitti valoaan verhonraosta. Minulla meni muutama hetki muis-
taa missä olin, mutta kun näin mitä kello oli, loikkasin sängystä huolestuneena siitä seikasta, että olin nukkunut läpi yön ja jättänyt ilmaantumatta illalliselle. Peseydyin ja pukeuduin ripeästi ja kiiruhdin pitkin käytävää, jossa sisäkkö, jota en ollut aiemmin nähnyt, hyräili hiljaa työkennellessään.

”Huomenta. Kertoisitteko, missä ruokasali sijaitsee?”
kysyin, vaikka kahvin tuoksu kertoi jo suunnan.

Hän lakkasi hyräilemästä ja katsoi minua hymyttä päästä varpaisiin. ”Tuohon suuntaan.”

Alakerrassa rouva Lenister harjasi jo muruja pöydältä.
”Toivottavasti nukuitte hyvin, neiti Swansome. Neiti Gillies sanoi, että tapaisi teidät salongissa aamiaisen jälkeen.”

”Minun ei ollut tarkoitus nukkua näin – ” aloitin, mutta hän huiskaisi lempeästi kädellään.

”Neiti Gillies on aina väsynyt vierailupäivän jälkeen; hän sanoi, että on siunaus, että voitte tavata tänä aamuna hyvin levänneinä.”

Otin lautaselleni leipää ja kalaa. Kahvi oli kuumaa ja tervetullutta, ja join sen nopeasti, innokkaana tapaamaan uuden työnantajani.

Kun olin syönyt, sipaisin hermostuneesti hamettani ja koputin salongin oveen.

Hän kehotti minua astumaan sisään, ja minä tein työtä käskettyä. Käytävä oli ollut kolea, mutta täällä tuli lämmitti ilmaa ja sai pikkupöytien ja tyylikkäiden työpöytien kiillotetut reunat hohtamaan. Kaksi ikkunaa laski sisään syksyistä valoa, ja katseeni kääntyi kohti lakatulla pöydällä seisovaa lasivetriiniä, jossa oli kirkasvärisiä lintuja.

Violet Gillies istui tuolilla oikea poski minua kohti. Hänellä oli musta leninki, jossa oli hopeaiset napit. Helmi-päiset pinnit välkkyivät tukassa, joka oli kerätty kihararyöpyksi niskaan.

Vaikka hän tiesi minun seisovan huoneessa, hän antoi odottaa kääntymistään, ja kun hän lopulta kääntyi, minun oli kätkettävä järkytykseni. Profili ei antanut pienintäkään vihjettä siitä, millaisia arpia hänen toisessa poskessaan oli.

En peittänyt reaktiotani kyllin nopeasti ja pikkuhetkisen hänen silmäterissään välkähti jotakin – en kyennyt sanomaan, oliko se kenties tyytymättömyyttä vai sääliä. Hän nousi ja viittasi minua istuutumaan.

”Onpa mukava tavata sinut viimein, Elspeth.”

Hän oli varmaankin puolessa välissä neljättä kymmentä, ja hänen silmänsä olivat kirkkaat ja otsa korkea ja sileä.

Hän kosketti palanutta ihoaan sormellaan. ”Olen elänyt tämän kanssa 16-vuotissyntymäpäivästäni. Olen tottunut sen aiheuttamiin reaktioihin.”

”Olen pahoillani”, sanoin.

”Se oli onnettomuus.” Hänen äänestään kuului myötätunto. Hän tunsu olosuhteet, joiden takia olin päättänyt ottaa työn vastaan – murheet, jotka olivat ahdistaneet minut omaan pikku nurkkaani.

”Harmillista, etten voinut tavata sinua jo eilen. Toivottavasti yösi sujui mukavasti.”

”Kyllä vain, kiitos kysymästä.”

Hän laski sormusten koristamat kätensä reisilleen ikään kuin merkiksi kysymysten loppumisesta. ”En pysty edes ilmaisemaan, miten tervetullut olet. Olemme eläneet vaativia aikoja. Vuoden alussa menehtyi Evangeline, ja sittemmin William. Heidän isänsä kuoli jo kauan sitten – meitä on jäljellä niin vähän.”

”Se on hyvin murheellista.”

”Murheellista ja hankalaa. En ole tottunut lapsiin ja heidän tapoihinsa. Hettien lähdettyä olemme pärjänneet keskenämme jotenkuten, mutta olen kovasti halunnut täyttää hänen paikkansa. Kuten kirjeenvaihdossamme selitin, saat huomata meidän olevan vähemmän muodollisia kuin mantereella asuvat, ja olemme pitäneet talosta käytössä vain sen osan, jonka tarvitsemme. Siitä huolimatta pärjäämme ihan mukavasti.” Vaikka hänen äänen sävyänsä oli vakaa, hänen katseensa ja pingottuneet piirteensä olivat anovat.

”Minusta on mukava olla täällä”, sanoin.

”Tiedän, että Mary on näin yhdeksänvuotiaana vähän

vanha tarvitakseen lastenhoitajaa, mutta hänen erityistarpeidensa tähden se on välttämätöntä.” Hän nyppi tuolinsa reunaa. ”Olen pahoillani, että minun on nyt kerrottava – ehkä minun olisi pitänyt mainita tästä jo kirjeissäni – mutta menetettyään veljensä hän ei ole virkkanut sanaakaan. Olin toivonut, että asianlaita ehtisi muuttua ennen tuloasi, mutta valitettavasti niin ei ole käynyt.”

”Eikö sanaakaan?” en tunnustanut saaneeni jo kuulla asiasta.

”Ei tavuakaan. Se on ollut meille kaikille melkoinen koettelemus.” Tunsin hänen keskittyneisyytensä ja muutin ilmettäni. Violet Gilliesillä oli teräksiset hermot.

”Mutta miten hän muuten pärjää?” kysyin.

”Mary on ottanut veljensä kuoleman raskaasti, mutta olen varma, että se on tilapäistä. Hän näkee ajoittain painajaisia ja kävelee välillä unissaan, mutta minulle on kerrottu, että se liittyy hänen menetyksiinsä ja loppuu aikanaan sinun hellässä huomassasi. Minun on vielä itsekkin vaikea sisäistää asiaa – että tällaista voi tapahtua niin nopeasti – mutta sinä olet harvinaisen sopiva tarjoamaan hänelle lohtua, koska olet itse kärsinyt samaan tapaan, eikö totta?” Hän silmäili minua uteliaasti.

”Menetin äitini ja veljeni vuosia sitten, isäni pari vuotta sitten ja”, takeltelin hetken sanoissani, ”sisareni aivan äskettäin.”

”Huolehditko sinä sisarestasi isäsi kuoltua?”

”Minä pidin hänestä huolta alusta lähtien.”

”Ja sitten tuli tulipalo?”

”Ikävä kyllä.” Käänsin katseeni kätkeäkseni tuskan raa-paisun.

Kun kuulet sen, on jo liian myöhäistä

Vuonna 1860 Elspeth Swansome palkataan yhdeksänvuotiaan Maryn lastenhoitajaksi syrjäiselle saarelle Skotlannin rannikolle. Mary ei ole puhunut sanaakaan sen jälkeen kun hänen kaksoisveljensä William menehtyi.

Talven kiristäessä otetaan Elspeth saa huomata, ettei Maryn puhumattomuus ole saaren ainoa mysteeri. Mitä Williamille oikeastaan tapahtui? Mihin lasten edellinen hoitaja katosi jättämättä edes hyvästejä? Entä miksi tyhjiin huoneisiin ilmestyy outoja esineitä ja öisin käytävillä kuuluu kehtolaulu?

Rebecca Netleyn esikoisteos *Kalman kehtolaulu* on tunnelmallinen kauhukertomus, joka jää kummittelemaan lukijan mieleen kuin vanhan talon seinissä kaikuva vihellys.

